

Hlavné postavy:

- Narhari
- Tahira
- Waren
- Shadow Lord
- Keshon
- a iné

Obsah:

Narhari sa narodila do rodiny významného štátneho úradníka. Musela sa učiť jazyky, etiketu a už v mladom veku sa obzerať po vhodnom manželovi. Ona však rada trávila časť v dedine medzi chudobnými občanmi, užívala si jazdu na koni a oháňala sa mečom, čo jej rodičia neustále zakazovali.

Jedného dňa sa spoznala s chudobným chlapcom Warenom. Začali sa spolu hrať, učil ju šermovať a ich priateľstvo prekvitalo. Prišla ale ponuka na sobáš od princa a tú jej rodičia nemohli odmietnuť.

O sedem rokov na to žije Narhari v paláci a sobášom získala status princezny. Aj napriek bohatstvu, ktoré ju obklopuje sa naďalej zaujíma o chudobný ľud a snaží sa im všemožne pomáhať.

Blížia sa však ťažké časy. Po celom národe sa šíria legendy o Adalrico - tajomnej skupine šermiarov, ktorí bojujú proti šľachte a chcú zvrhnúť samotného cisára. Otázkou ale zostáva, prečo šéf zabijakov princeznú nezabil, keď sa stretli? Môžu mať niečo spoločné, alebo sa stane iba ďalšou bábkou v rukách jeho moci, ktorá mu má pomôcť dosiahnuť jeho cieľ?

1. V dedine

„Narhari?! S otcom ideme do susedného mesta na dôležité stretnutie. Budeš doma celý deň sama, pretože sa vrátíme až večer. Zvládneš to?“ spýtala sa žena s dokonale upraveným drdolom¹ previazaným červenou stužkou dievčaťa, ktoré sedelo v drevenom kresle a v rukách držalo atramentom napísanú knihu. Prikývla.

„Opováž sa niečo vyvieš! Nerozprávaj sa s dedinčanmi, vlastne neopúšťaj dom! Ani sa nesnaž vysadnúť na môjho koňa! Zbičujem ťa ak neposlúchneš!“ zakričal otec rodiny. Bol to urastený svalnatý muž s dlhou bradou a čiernymi fúzmi. Tmavé oči mu len dodávali na prísnosti a pri každom slove Narhari až

striaslo. Bol skutočne prísny a už niekoľko krát dostala trest za to, že neuposlúchla jeho príkazy.

„Nebojte sa otec. Poslúchnem vás.“ Otcovi sa muselo vykať. Matke, ak to dovolila mohla tykať. Preto s ňou mala aj o trochu lepší vzťah.

Ešte sa s ňou rozlúčili a už ich vyprevádzala. Dívala sa za nimi dovtedy, kým ich kočiar neopustil príjazdovú cestu a nezmizol z jej dohľadu.

Hneď bežala za svojou obľúbenou slúžkou, ktorá bola viac kamarátkou ako komornou. So šibalským úsmevom jej podala otrhané, jemne ušpinené šaty. Narhari sa nesmierne potešila. Opäť sa vydá do dediny! Slúžka jej pomohla sa obliecť, aj jej upravila vlasy tak, ako ich nosili chudobné ženy. Do jemného sieťovaného batoha jej zabalila kúsok chleba a doplnila fľašou čistej vody.

„Budete v poriadku, pani moja?“ spýtala sa s miernymi obavami. Všetci sluhovia mali dievča radi, preto jej so všetkým pomáhali. Aj keď sa snažila vyklízuť z domu.

„Neboj sa Risa. Budem. Nebudem dlho, len sa poprechádzam, zistím ako sa ľudia majú.“ Usmiala sa.

Vyšla von z honosného sídla a zamávala sluhom.

Dedinu milovala. Zaujímal sa o životy bežných ľudí, o ich radosti ale aj problémy. Rada sa prechádzala po malebnom trhovisku, kde sa dali kúpiť všakovaké veci od výmyslu sveta, čerstvá zelenina s ovocím a dokonca to bolo aj miesto na politické konverzácie.

Jej rodičom sa to však nepáčilo, preto jej zakazovali opúšťať sídlo. Dbali na status a postavenie, chudobnými opovrhovali a dívali sa na nich zhora. Avšak Narhari vedela, že títo ľudia sú vo všetkom rovnakí ako ona, líšia sa len postavením, ktoré získali. Navyše jej otec zdedil status po svojej rodine, takže ho tiež nedostal vlastným pričinením. A matka zase získala status sobášom. Hoc aj ona bola z vyššej triedy, pretože svadby medzi rozdielnymi postaveniami sa v tejto spoločnosti jednoducho netolerovali, istý čas žila v dedine a myla prádlo v studenej vode rieky.

Prechádzala okolo po prašnej ceste, do sandálok jej neustále

padali zrnká piesku. Dívala sa na deti, ktoré aj keď boli chudobné mali na tvári nádherný šťastný úsmev. Na ženy, ako v blízkosti domu krájali zeleninu na vlastnoručne vyrobenom drevenom podnose a na mužov, ktorí sekali drevo na chladné noci alebo budovali maličké stavby.

Akoby sa ich život zastavil v inej dobe. Pomyslela si. Kým ona má v kadi teplú vodu, oni stále drhnú handry v ľadovom toku. Nevedeli čítať ani písať a tak im mnohé životné múdrosti ostávali naveky skryté. Niektoré ich domy boli doslova slamenými chalupami, mnohé nemali okná, či dvere a pripomínali len stany.

Často neverila tomu, čo videla a čoraz viac sa utvrdzovala, že sa jej prístup hodnostárov nepáči. Myslela si, že je potrebné ľudí priviesť k lepšiemu životu, pomáhať im a snažiť sa riešiť ich problémy než brať od nich vysoké dane a potom sa tváriť, že títo ľudia vlastne neexistujú.

Konečne sa dostala namiesto, kde boli obchodníci. Prechádzala pomedzi stánky, obdivovala rozmanitý tovar až došla k predajcovi, ktorý ponúkal vlásenky. Tie zbožňovala. Hneď sa k nemu prihrnula a začala sa rozhliadať. Boli naozaj krásne. Človek by ich ani nerozoznal od tých drahých, ktoré mala doma. Oči jej spočinuli na marhuľovo ružových kameňoch veľkého kvetu.

„Prosím vás... koľko stojí táto?“ ukázala na jej vyvolenú.

Muž jej s úsmevom povedal cenu. No to bolo všetko, čo so sebou mala. Rodičia jej extra vreckové nedávali. Spomenula si, že slúžka jej chleba s vodou dala do batôžka, takže od hladu a smädu neumrie.

„Kúpim ju.“ Povedala napokon a dala mužovi svoje posledné peniaze. Muž jej vlásenku podal a poprial jej pekný deň. Narhari si ju hneď zapichla do vlasov a cítila sa spokojná.

Neraz sa zastavala u obyvateľov a pýtala sa, ako sa majú.

Niektorí ju aj pozvali do domu, ponúkli koláčikmi a rozprávali jej príbehy z ich života.

„Vyzerá to tak, že veľa zábavy nemáš, dieťa.“ Povedala starenka, keď jej podávala posledný kúsok z koláča. Narhari decentne odmietla a nechala koláč starenke.

„Vieš čo, o pár metrov ďalej je jeden opustený pozemok. Je dosť blízko k lesu, preto sa o neho nikto nestará. No je tam na strome zavesená hojdačka. Ak chceš, môžeš sa tam ísť pozrieť.“ Poradila jej. Narhari poďakovala a šla odporúčané miesto preskúmať.

Bolo až na konci dediny. Keď sa zadívala okolo, na severnej strane sa týčili prvé stromy tmavého lesa. Videla niekoľko mužov ako na ramenách nosili drevo a ženy im pri práci pospevovali. Našla pozemok o ktorom hovorila starinka. Plot tam nebol, takže hádala, že vstúpiť môže.

Na mohutnom strome bola lanom priviazaná hojdačka. Upevnená bola dosť vysoko, kým sa Narhari vyštverala dalo jej to zabrať. Nohami sa ledva dotýkala zeme, takže rozhojdať ju nebola žiadna sláva. Ale aj napriek tomu sa jej táto aktivita páčila.

Keď začal viať silnejší vietor, Narhari sa zaprela a dokázala hojdačku rozhojdať silnejšie. Každým pohybom lana sa cítila slobodnejšia. Začala si aj ona pospevovať svoju obľúbenú pesničku o rodnej zemi a ani si neuvedomila, že ženy v pozadí stíchli.

Zrazu bolo okolo nej celé publikum. Ženy sa snažili zapamätať si slová malebnej piesne, mužov opútal jej očarujúci hlas. Na tvári sa jej usadil blažený úsmev.

Avšak vietor vial čoraz silnejšie. Hojdačka sa stala nekontrolovateľnou a niekoľko postarších žien zhíklo. Narhari až vtedy otvorila doteraz zavreté oči a uvedomila si, že ak nič neurobí hojdačka ju zhodí na zem. A vedela, že ten pád by ju bolel.

Snažila sa ju zastaviť ale márne, nohami sa o zem len oškrela a pohyby neprestávali.

„Pomôžme jej.“ Kričali ľudia. No urobiť niečo nestihli.

Narhari pustila laná a padala čelom k hlinitej zemi.

„Dávaj pozor! Panebože!“ muži mali otvorené ústa a ženy sa hneď začali modliť, aby ten pád nebol až taký zlý, ako na prvý pohľad vyzeral.

Narhari zatvorila oči. Nechcela vidieť, čo sa stane. Keď čakala nepekný bozk od tvrdej zemi, niečo ju zastavilo. Niečo mäkké. A voňavé.

Opatrne otvorila oči. Pred ňou stál chlapec, ktorý ju aj v rýchlosti pádu dokázal chytiť. Pristála mu na hrudi. Držal ju pevne okolo pásu, aby opäť nespadla.

„Nevieš dávať pozor?“ kamenným výrazom v tvári prehovoril.

„O... Odpusťte mi prosím. Nechcela som vám ublížiť.“ Vykala mu. Chlapec sa na ňu prekvapene zadíval.

„Udrela si si hlavu? Prečo mi vykáš?“

Narhari sa zarazila. Na vykanie bola zvyknutá. Každý, hoc aj v jej veku to vyžadoval. Ale zabudla, že má na sebe dedinské šaty a tak vyzerá ako jedna z nich.

„Teda... Ehm... Prepáč.“ Ospravedlnila sa opäť.

Ľudia podišli bližšie a začali chlapcovi ďakovať.

Vtedy si to uvedomila aj Narhari.

„Zachránil si mi život. Ďakujem ti. Som ti zaviazaná.“ Usmiala sa. Keď sa chlapec presvedčil, že je schopná stáť na rovnej zemi, pustil ju.

Narhari čakala, že jej niečo povie. Avšak neprehovoril, iba sa na ňu díval.

„Ako sa ti odvd'ačím?... Dám ti moju vlásenku.“ V hlave sa jej zrodil nápad. Rodičia ju učili oplácať dobré skutky. A hoc sa Narhari tá vlásenka neskutočne páčila, za záchranu života stála.

„Nechcem ju. Je škaredá.“ Vyslovil ticho a odišiel. Dedinčania mu tleskali a zopár z nich prišlo k dievčaťu spýtať sa, či je naozaj v poriadku. Prikývla.

Hneď sa vrátila domov do sídla. Bola vyčerpaná a stále sa trochu bála. Nohu mala oškretú a jemne zakrvavenú. Keď to uvidela Risa, hneď sa zháčila, doniesla vedro vody a začala pani umývať.

„Čo sa vám stalo pani moja?“ ustarostene prehovorila, kým dievčaťu vodou namáčala ranu.

„Ani neviem Risa. Všetko sa to zbehlo tak rýchlo.“ V mysli si premietala celé udalosti z dediny.

Risa jej ošetrila ranu a obliekla ju do pyžama.

„Budete čakať rodičov alebo sa chystáte spať pani moja?“ spýtala sa, keď jej napravovala golier na nočnej košeli.

„Idem do postele. Ráno ich pozdravím.“ Usmiala sa poslala komornú von z izby.

Hoc si ľahla do postele, nevedela ani oka zažmúriť. Neustále